

Místní Akční Plán

rozvoje vzdělávání pro Hranicko

II

Zpravodaj Místní akční skupiny Hranicko k projektu MAP pro Hranicko II

Workshop s Milenou Mikulkovou o komunikaci mezi rodiči a školou

Editorial

Druhé číslo Zpravodaje Místní akční skupiny Hranicko k projektu MAP II vychází v situaci, kterou si nikdo neuměl představit. V březnu 2020 se zavřely školy a v naší zemi byl vyhlášen nouzový stav. Už jsou to dva měsíce, kdy jsme všichni museli v sobě najít vnitřní sílu vypořádat se s novými, nečekanými událostmi. I v tomto čase ale práce pedagogů a členů realizačního týmu MAP II pokračovala dál, ačkoli v novém režimu online, z prostředí domova za svými počítači. V jednu chvíli jsme se ocitli v mnoha sociálních rolích – v roli rodičů, učitelů, zaměstnanců, ale také dobrých přátel poskytující oporu nebo třeba i dobrovolníků doučujících ve volném čase. V tomto čísle najdete speciální rubriku Učitelé v době koronavirové, ve které pedagogové z regionu reflektují tuto situaci. Sdílejí svoje osobní příběhy, mnohdy humorné a plné nadsázky. Můžete ale také společně zavzpomínat se zasloužilými učitelkami Marií Žabičkovou a Bedřiškou Riperrovou na dětství, studentská léta a začátky pedagogické kariéry obou dam. Nebo alespoň v představách vycestovat se žáky ZŠ Struhlovsko v rámci programu ERASMUS+. Toto číslo, jak zjistíte, toho ale nabízí mnohem více. Užijte si s ním nadcházející léto a inspirujte se příklady dobré praxe z našeho regionu. Hezké čtení!

Mgr. Vladislava Závorská, Ph.D.
hlavní manažerka projektu MAP II

Školy na Hranicku zvyšují kvalitu vzdělávání vzájemnou spoluprací díky projektu MAP II

MAS Hranicko z.s. realizuje v období od listopadu 2018 do července 2022 projekt MAP II. Jeho cílem je zlepšit kvalitu vzdělávání v regionu, a to podporou spolupráce zřizovatelů, škol a ostatních aktérů ve vzdělávání, společným informováním, vzděláváním a strategickým plánováním partnerských aktivit pro řešení místních problémů a potřeb.

Do projektu se zapojily všechny základní a mateřské školy Hranicka, včetně základních uměleckých škol. Celkem 35 škol z regionu se účastní série vzdělávacích aktivit zaměřených na podporu a rozvoj čtenářské a matematické gramotnosti, rozvoj kompetencí v digitální oblasti, podporu polytechnického vzdělávání a kariérového poradenství a dalších kompetencí nezbytných pro kvalitní vzdělání.

V rámci projektu se pravidelně setkávají ředitelé základních a mateřských škol za účelem řešení aktuálních potřeb a problémů. Jednotlivé pracovní skupiny a jejich vedoucí pracují na aktualizaci a rozvoji místního akčního plánování.

Pokračování na straně 2 →

Školy na Hranicku zvyšují kvalitu vzdělávání vzájemnou spoluprací díky projektu MAP II

← Pokračování ze strany 1

Projekt dále umožňuje vznik lokálních metodických kabinetů a regionálních školních vzdělávacích plánů, vzájemné sdílení zkušeností a přípravu společných projektů, ale také například workshopy pro rodiče se zájmem o různorodé přístupy ve vzdělávání.

Minulý podzim se uskutečnila například beseda pro veřejnost pod vedením zkušené sociální pedagožky Mileny Mikulkové o tom, jak v roli pedagogů komunikovat s rodiči a také naopak, jak v roli rodiče komunikovat s pedagogy. Připravila také speciální seminář pro pedagogy na téma Rodiče versus škola. Velmi zajímavá z pohledu rodičů se ukázala beseda pro veřejnost pod vedením speciální pedagožky Lenky Bínové „I naše děti potřebují hranice“, kterou jsme v Hranicích hostili v úno-

ru. Speciálně pro pedagogy Bínová připravila také velmi úspěšný seminář na téma školní zralosti. Rodiče mohli navštívit besedu o Hejného metodě výuky matematiky pod vedením Tomáše Blumensteina nebo některou z otevřených hodin v MŠ. Během minulého podzimu a letošního jara se uskutečnilo množství vzdělávacích aktivit pro pedagogy, například k polytechnickému vzdělávání pro MŠ a 1. st. ZŠ nebo v tématu matematických her pod vedením Růženy Blažkové. V tomto období také probíhala jednání pracovních skupin pro jednotlivé gramotnosti s cílem SWOT analýz pro rozvoj čtenářské a matematické gramotnosti, polytechnického vzdělávání a inkluzivního vzdělávání v regionu. K jednání byli také přizváni ředitelé základních a mateřských škol z regionu Hranicko. K tématu kontinuí pro čte-

nářskou a matematickou gramotnost se sešli členové pracovních skupin a záměmci z řad pedagogů společně s Petrem Koubkem, Evou Fanfulovou a Petrem Naskem z NÚV (nyní NPI ČR). Za pozornost také stojí, že odborná skupina Informatika a robotika na svých pravidelných setkáních vytvořila regionální digitální kontinuum.

Některé aktivity projektu MAP II musely být díky koronavirové krizi přesunuty, jako například plánovaný jednodenní festival Den s knihou, série otevřených hodin v MŠ nebo série polytechnického vzdělávání. Doufáme ale, že se situace v naší zemi optimalizuje natolik, abychom všechny naplánované aktivity mohli co nejdříve realizovat, a pomáhali tak zvyšovat kvalitu vzdělávání v regionu.

Mgr. Vladislava Závorská, Ph.D.
hlavní manažerka projektu MAP II

Lenka Bínová přednáší na téma školní zralosti pedagogům ze ZŠ a MŠ

Setkání ředitelů ke SWOT analýze rozvoje gramotností v regionu

2 x Praktický seminář ke kontinuíum matematické gramotnosti

Budování znalostních kapacit na ZŠ Struhlovsko

Také v letošním školním roce se v rámci budování znalostních kapacit uskutečnilo na naší škole ve spolupráci školy a projektů Podpora práce učitelů (PPUČ) a Místní akční plánování rozvoje vzdělávání (MAP II) několik vzdělávacích akcí. Zaměřím se na tři z nich.

Říjnový workshop s názvem „Logické hry“ byl přímým pokračováním úspěšného workshopu realizovaného v květnu 2019 s názvem „Matematika v běžném životě – Číslo kolem nás – pochopení smyslu znalosti matematiky pro reálný život“. I tento workshop byl opět zaměřen zcela prakticky na aplikaci matematiky, na situace praktického života, na seznámení s činnostmi, které mohou motivovat a aktivizovat žáky a pomáhají jim pochopit smysl znalosti matematiky pro každodenní reálný život a v neposlední řadě také na nácvik logického myšlení. Paní lektorka RNDr. Růžena Blažková, CSc. nenechala účastníky téměř ani na chvíli vydechnout a zásobovala je jednou logickou úlohou za druhou. Řada z účastníků si velmi brzy po zahájení uvědomila, v jak nelehké situaci se často jejich žáci nacházejí.

Zajímavé úlohy se svým logickým zaměřením a návazností hodí i na jiné vzdělávací oblasti než jen matematiku, například k oživení výuky, motivaci žáků, ale především k rozvoji matematické gramotnosti a tréninku logického uvažování. Ať vydrželi až do konce, či „odpadli“ po prvních nelehkých úlohách, všichni účastníci si nakonec opět naplno uvědomili, že ani při řešení logických úloh, ani hraní logických her, se samozřejmě neobejdeme bez kvalitních základních matematických znalostí a dovedností, a že základ budování matematické gramotnosti tkví především v nich. Workshop se stal jednak velkým zdrojem inspirace a motivace pro další práci, možností pro získání zajímavých praktických příkladů, ale byl i příležitostí ke sdílení vlastních nápadů a námětů s ostatními kolegy z jiných škol.

Cílem dalšího, tentokrát listopadového, semináře bylo seznámení účastníků s tzv. kontinuí matematické gramotnosti neboli očekávanými výsledky učení včetně vymezení a definování pojmu matematická gramotnost a ukázek

praktických výukových činností a aktivit podporujících rozvoj matematické gramotnosti, a to nejen v matematice, ale napříč vyučovacími předměty.

Samotný význam pojmu gramotnost spočívá ve schopnosti žáka uplatnit získané vědomosti, dovednosti, postoje a hodnoty vázané na konkrétní vzdělávací obsahy při řešení nejrůznějších úloh a životních situací. Je ji žádoucí rozvíjet napříč vzděláváním, protože různé vzdělávací oblasti nabízejí různé kontexty. Rozvíjením gramotnosti učitel přibližuje vzdělávání problémům a situacím reálného světa, se kterými se žák potýká či se v životě pravděpodobně potýkat bude.

Lektorka PhDr. Hana Havlíková, PhD. účastníkům setkání představila kontinuu rozvoje matematické gramotnosti zpracovanou v rámci realizace projektu Podpora práce učitelů (PPUČ), jehož realizátorem je bývalý Národní ústav pro vzdělávání, dnes již Národní pedagogický institut ČR. Od samého počátku je jednou z aktivně zapojených škol také naše ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko. S kontinuí se účastníci nejen seznámili, ale hlavně si na konkrétních výukových situacích, na konkrétních příkladech prakticky a na vlastní kůži vyzkoušeli, jak s nimi pracovat a jak u dětí a žáků kontinuálně matematickou gramotnost rozvíjet.

Vcítění se, alespoň na krátkou dobu, do role žáka a aktivní účast při všech aktivitách a při práci s připravenými výukovými materiály, byly pro všechny přítomné velmi inspirující a přínosné. Všechny realizované aktivity byly prakticky zacíleny na konkrétní očekávaný výsledek učení v kontinuu a ukázaly cestu a způsob, jakým je možné se k jeho naplnění přiblížovat a jak lze matematickou gramotnost u dětí a žáků zajímavým a pro ně poutavým způsobem rozvíjet.

Třetí akcí, o níž se zmíním, byl lednový workshop realizovaný na podporu digitální gramotnosti pod vedením Ing. Evy Fanfulové a Mgr. Petra Naskeho. Seminář byl zaměřen ryze prakticky na rozvoj digitální gramotnosti v MŠ a napříč předměty v ZŠ a opět navazoval na již dříve uskutečněný seminář. Spolu s lektory tak dorazila na seminář opět

i řada robotických hraček, které doplnila dalšími vlastními robotickými hračkami i naše škola. Nezůstalo však jen u robotických hraček, ale představeny byly i robotické hry, počítačová grafika či 3D tisk.

Účastníci si tak mohli rozšířit své znalosti a dovednosti při nasazování robotických včelek Bee-Bot do výuky, vyzkoušet si vypracované metodické listy a tematické podložky s úkoly a aktivitami zaměřenými i na rozvoj všech pregramotností a gramotností. K dispozici byla série úkolů od těch lehčích až po navrhnutí algoritmu pro vyhnutí se dvou Bee-Botů v postaveném bludišti. Nechyběla ani ukázka programovatelného robota Botley či robotické housenky Code-a-pillar.

Vyzkoušet jednoduché programování si účastníci mohli při práci s Ozoboty. Zájem mezi přítomnými vzbudila i hra „Scottie Go!“, která je kombinací manuální stavebnice a hry na digitálním zařízení. Žáci tak jednak zlepšují svou motoriku, ale současně i vytvářejí kód v blokovém programování, a tak rozvíjejí své informatické myšlení. Scottie Go! oceňuje efektivní cesty více hvězdičkami. Někteří účastníci tak záměrně volili těžší úroveň a snažili se najít neefektivnější postup.

Účastníci si vyzkoušeli i aktivitu na rozvoj digitální a čtenářské gramotnosti v prostředí Storyboard, které umožňuje vytvářet digitální příběhy v podobě komiksů. Seznámili se s postupem převodu kresby do digitální podoby i souborů pro 3D tisk, s materiály pro rozvoj prostorové představivosti včetně na 3D tiskárně vytištěných učebních pomůcek a s řadou dalších zajímavostí.

Všechny workshopy či semináře se nesly ve velmi příjemné atmosféře. Děkujeme tímto všem, kteří se jich zúčastnili a poznatky z nich využívají ve své každodenní práci s dětmi a žáky k oživení a zatraktivnění výuky a k rozvíjení jejich gramotností.

Za všechny organizátory z řad ZŠ a MŠ Struhlovsko a MAP Hranicko

Mgr. Radomír Machán
ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko

3 x Workshop na podporu rozvoje digitální gramotnosti mladších dětí ZŠ

Místní akční plán cílí na čtenářskou gramotnost dětí na Hranicku

V Hranicích více než rok pracuje v rámci projektu MAP pro Hranicko skupina nadšených lidí složená z pedagogů místních i okolních škol a zástupce městské knihovny. Naši snahou je hledání cest a možností, jak zlepšit úroveň dětské čtenářské gramotnosti v našem regionu. Přestože by se mohlo zdát, že dnes už děti zajímají hlavně mobily, čtení knih mezi nimi neztrácí na oblibě. Podle zkušeností pedagogů i různých průzkumů je známo, že ke knihám mají děti vztah podpořený rodiči-čtenáři, většinou ze vzdělanějších rodin. Ale i ty ostatní můžeme pro čtení nadchnout, a to především ve škole (krásné školní knihovny, časté čtenářské dílny) nebo třeba i častějšími návštěvami městské knihovny.

Naše pracovní skupina pro rozvoj čtenářské gramotnosti hledá různé cesty, jak ještě více podpořit čtenářskou gramotnost novými nápady a aktivitami zaměřenými nejen na děti, ale také jak v této oblasti podpořit pedagogy. Mapuje stávající stav, nabízí a realizuje workshopy, odborné semináře, besedy s odborníky, příprava pracovních listů, diskusní skupiny apod. Nejnovější aktivitou, kterou naše skupina připravuje, je Den s knihou, jednodenní festival knih otevřený veřejnosti.

Všechny školy na Hranicku úzce spolupracují s městskou knihovnou, kterou pravidelně navštěvují děti mateřských škol, základních škol i škol středních nebo se zúčastňují jejích akcí. Naopak zase městská knihovna vstupuje i do některých projektů škol zaměřených na čtenářskou gramotnost a čtení s porozuměním. Zvláštní zájem je v posledních letech věnován spolupráci s mateřskými školkami. Jde o čtenářskou pregramotnost, rozvíjení kognitivních funkcí, a tak dobře nastartovat celkový rozvoj dětí. Jde také o to, aby i děti (nečtenáři) začaly mít rády knihy. Každoročně Městskou knihovnu v Hranicích navštíví v průměru více než 12.000 dětí a vypůjčí si téměř 20.000 knih.

Malí čtenáři z drahotušské školy

O důležitosti čtenářské gramotnosti a hlavně čtení s porozuměním nelze vůbec pochybovat, vždyť ovlivňuje celé spektrum vzdělávání se v dalších předmětech a oborech. Nejen umět dobře číst, ale také rozumět psanému textu a k tomu se přidává ještě kritické myšlení, které je jednou z nejpotřebnějších dovedností pro 21. století. Věříme, že nadšené aktivní snahy naší skupiny pro rozvoj čtenářské gramotnosti na Hranicku k tomu určitou měrou přispějí.

Marie Jemelková

členka PS pro rozvoj čtenářské gramotnosti

Představení MŠ Pohádka, Hranice

Mateřskou školu Pohádka najdete na okraji sídliště Hromůvka. Má k dispozici čtyři třídy, většinou pro děti smíšeného věku od 3 do 6 let, prostorově nejmenší třída je v posledních letech určena pro dvouleté děti, o které se stará učitelka s chůvou. Vzděláváme a vychováváme děti dle programu Zdra-

MŠ Pohádka Hranice

vá školka, tedy klademe důraz na zdravou výživu, pohyb, relaxaci fyzickou i psychickou, na celkový zdravý rozvoj ve všech oblastech s podporou individuality každého dítěte. Velkou výhodou školky je její členitá zahrada s terénními nerovnostmi, která dětem přirozeně nabízí možnosti aktivního pohybu a her, jež rozvíjí fyzickou kondici, obratnost, sílu a vytrvalost. Zároveň poskytuje možnosti pro klidné hry v menších skupinách v různých zákoutích. V horkém počasí využíváme vodní mlhoviště k radosti a otužování dětí. Děti mají k dispozici odrážedla a koloběžky. Poskytujeme možnost absolvování plaveckého kurzu a výuku angličtiny hrou pro nejstarší děti, navštěvujeme pravidelně dopravní hřiště. Pořádáme kromě běžných divadel a výletů také společné akce pro rodiče s dětmi – oblíbená hravá odpoledne, besídky před Vánocemi, Den pro maminky, Den dětí, Den otců s táborákem a opékáním, dále pro nejstarší děti nocování ve školce na podzim a v závěru školního roku, loučení a pasování na školáky. Vzhledem k bezbariérové budově můžeme poskytovat vzdělání a výchovu také dětem s handicapem, v případě potřeby pro děti se speciálními vzdělávacími potřebami zajišťujeme asistentky pedagoga do dané třídy.

Eva Serafinová

učitelka MŠ

Úspěšní recitátoři ze Struhlovka

Recitační soutěže a rozvoj čtenářské gramotnosti

Podpora čtenářské gramotnosti u dětí na základní škole je v současné době jednou z priorit českého školství. Dětem, které rády a dobře čtou, se přece jen lépe pracuje v ostatních předmětech, snáze a raději se učí.

Většina škol proto zařazuje již od pololetí prvního ročníku do výuky čtenářské dílny. Děti v nich čtou vlastní knihy, popisují vlastnosti hlavních postav, zkouší předvídat děj a ty šikovné také prezentují oblíbenou knihu svým spolužákům.

Součástí čtenářské gramotnosti u dětí však není jen četba. Patří sem bezesporu i správné pochopení a interpretace textu ve formě básně. K této tematice přistupují vyučující podle svého – jaký mají sami vztah k poezii, zda ji umějí dětem v hodinách přiblížit, zaujmout, vysvětlit obsah, nabídnout různé formy k osvojení si textu.

Současná dětská poezie jsou především vtipné, milé a zábavné texty autorů Jiřího Žáčka, Pavla Žišky, Miloše Kratochvíla, Daniely Fischerové, Pavla Šruta, Jiřího Havla, Jana Vodňanského, Ludvíka Středy, Věry Provazníkové a dalších. Jejich verše jsou přirozené,

hravé, obrazivé. Nenajdeme zde mechanické rýmování, ale spíše naopak – lehce a nenápadně si pohrávají s rytmem, délkou veršů, pracují s různě stavěnými strofami, provokují čtenáře nebo posluchače představivostí.

V mnoha básních si autoři hrají se slovy, kouzlí z nich metafory, vytváří obrazy jako hádanky k luštění, využívají je v rýmech a objevují čtenářům nové souvislosti. Je zde také určitá hra s jazykem, žonglování s rýmy, odkrývání tajemství jazyka. V básních nacházíme otázky, přímé řeči nebo rozhovory, rozehrané do drobných situací.

Celý tento labyrint básniček autorů 20. století je výborným zdrojem, kde mohou učitelé čerpat nejen v hodinách, ale také při přípravě svých žáků do recitačních soutěží, které mají v našem regionu již dlouholetou tradici. Školní kola probíhají vždy na brzy zjara v kmenových základních školách, aby pak vítězové jednotlivých kategorií na 1. a 2. stupni mohli postoupit do okresního kola v Přerově, odtud pak do kraje v Olomouci. Tady pouť mladších recitátorů končí, do celorepublikového kola už postupují jen ti starší.

I tak je to pro mnohé děti cenná zkušenost – jak si poradit s trémou, uchovat v paměti mnohdy náročný text, zaujmout porotu nejen básní, ale celou svou osobností a projevem. V okresních a krajských kolech jsou již děti s téměř uměleckým vystupováním. Vybrat tedy zajímavou básničku „šitou na tělo“ je dnes opravdu tak trochu oříšek.

I přes velkou konkurenci se dětem z hranických škol stále daří obsadit v těchto soutěžích přední místa. Bodují nejen v okresních, ale často jejich úspěchy dosahují až do krajských kol. Podporují je při tom nejen učitelé, ale velkou zásluhu mají také rodiče, kteří jsou zpočátku prvním publikem, kritikem i nadšeným fandou. To nás v dnešním - digitálním a již zcela technologiemi ovládaném světě – jenom těší.

Je to pro nás, pedagogy, každoroční výzva – jak přitáhnou děti do světa obrazů a slov, aby bloudily verši a poetikami a objevovaly při tom takové světy, které jim mohou být blízké.

Jana Zábilková
členka PS pro rozvoj
čtenářské gramotnosti

SPECIÁL: Učitelé v době koronavirové

Fejeton - Učitelka v nouzi

Usedám k počítači, během dnešního dne poněkolkáte, ostatně během uplynulých 4 týdnů nouzového stavu se denně dožívám do stavu nouze sama se sebou, nepotřebuji ani surfovat po netu, ani chodit do obchodu, kdy ve stavu nouze marně sháním kvasnice. Mimochodem, dost by mě zajímalo, co dělají lidičkové, kteří si pro stav nouze nakoupili kila a kila mouky a teď nemají kvasnice.

No, to mi utekla nit, mám pro to jednoduché vysvětlení, datluju totiž podstatně pomaleji než běží mé úžasné myšlenky, to by chtělo mikrofon, diktafon... jo, to je další podbod nouzového stavu.

Ředitel nás ve stavu nouze (ne že by byl sám v nouzi, myslím vyhlášený nouzový stav) e-mailem pozval na videoporaďu. Dobrá, to dám, nějak... a nastal můj soukromý stav nouze.

Během připojování jsem si jako totální anti-IT provedla něco s přihlašovaním do Google Meet, změnila nechtěně heslo, abych nakonec po 15 minutách běhu videokonference slavnostně zjistila, že jsem v řiti (řit není vulgární slovo – je to odborný název pro prdel). Všechny jsem sice konečně viděla a slyšela, ale sama jsem zůstala ukryta. Urputným klikáním (skoro na cokoli v obrazovce) jsem došla k poznání, že jsem v totální nouzi, nemám totiž ani kameru, ani mikrofon.

Tak jsem si četla, pardon - chatovala. Netušíte, co jsem dělala? To je dobře, dostala jsem vás do nouzového stavu. Přece jsem se písemně zúčastnila videokonference, vpravo vedle obrazovky byl „chet“ nebo snad „chat“? Při příští videokonferenci se lépe podívám.

Tak k té niti, nemyslím tím to kvantum metrů vyšitých niti při šití roušek pro rodinu v nouzi, mám na mysli styl volného psaní, který se mým letošním deváťákům zpočátku nezamlouval.

Žáci: „A co jako máme psát? Jsme v nouzi, nic nás nenapadá.“

Já: „Cokoliv.“

Nejmenovaný žák: „Vážně cokoliv?“

Já: „Jo, klidně napiš, že tě s těmi svými nápady pěkně štvu a zkus nepoužít vulgarismy.“

Žák: „Tak jo, to by šlo.“

... usedám k počítači. Říkám si, dnes už to stačilo, nedělej to, zase tam budeš hodiny a hodiny sedět. Proč? Přece je stav nouze a já hledám ty nejlepší stránky pro žáky, ty top vychytávky pro inspiraci, ty užasné pracovní listy a prezentace ... jo, dobrý a proč tak dlouho?

No, protože jsem workoholik a baví mě to. Vytvářím pracovní listy, skládám prezentace, vyhledávám odkazy na videa, následně je nabízím žákům někde v kyberprostoru,

abych jim usnadnila výuku, pak vypracovávám řešení, aby si udělali představu, jak na tom jsou.

Když jsem totiž, pravda naivně, poslala prezentaci k opakování učiva včetně cvičení s řešením a hned následoval pracovní list, kam jsem ona cvičení stáhla na vyplnění a očekávala bezchybná řešení (jsem vážně nepoučitelná), nastal opět stav osobní nouze.

Oni to ani neopsali! Tak si s nimi dopisují, vysvětlují a následovala reakce jednoho nejmenovaného žáka (znáte to, GDPR, kdybych ho jmenovala, ocitla bych se v nouzi ještě vyšší ...). „Ale já si prezentaci pustil, ... ale asi jsem byl moc rychlý (hahaha) a asi trochu nepozorný.“ No, to jsi byl. Deset hrubek ve cvičení na velká písmena, to by se ti jako šnekovi stát nemohlo, teď jsi v nouzi klasifikační. Prý tě ale nemám známkovat, tak já tě, milý deváťáku, pochválím, že jsi šikovnej, protože jsi si na svoji učitelku češtiny udělal čas a něco mi poslal. To abych tě nestresovala a nebyl jsi v nouzi psychické, stačí, že v ní brzy bude tvoje učitelka.

... usedám k počítači ... již potřetí během mého volného psaní, kterou odstartovala výzva, napsat fejeton na téma „Jaké je to být pedagogem v době koronaviru.“

Tak jo, fejeton je super nápad, mohu být ironická, používat nadsázku, polechtat něčí ego a ještě si ze sebe utahovat.

Ano, jsem pedagog, teď člověk v nouzi, pardon - genderový přístup mi velí napsat, já jsem ta pedagožka v nouzi. Tak píše fejeton ... Človče, češtinářko, ty nejsi v nouzi, tobě už to distanční vzdělávání leze na mozek. Ano, leze. Dovedete si snad otevřeně přiznat, jako teď já, že stačila relativně krátká doba, zhruba měsíc denního vysedávání u PC a já jsem schopná říct: „Zlatý, uřvaný děcka ve škole, to ticho při distančním vzdělávání je na makovici, žádný hlášky, žádný šklebení, žádný odmlouvání, vymlouvání, „sem to neudělala, bo nebyl čas“ ... bože, i ten rachot na chodbách mi chybí. Jsem v nouzi, doufám, že nouzový stav brzy skončí.

P.S. Nouzový stav mě naučil čtovat s žáky, zúčastňovat se videokonferencí (nově jsem si pořídila sluchátka, připadám si s nimi jako pilot a současně jsem i navigační věží pro svoje žáky), získala jsem kvanta nových informací, vytvořila množství originálních materiálů, zapojila se do e-learningu a zjistila, že máme na Struhlovsku ještě úžasnější kantory, než jsem si myslela.

Jsme prostě nadšená parta, rádi učíme a ještě si u toho hrajeme. Prostě být kantorem je boží a to nejen v době koronaviru.

Mgr. Milena Valentová
ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko

Učíme se navzájem

I takto by se dala shrnout aktivita – nás učitelů – za poslední měsíc, kdy probíhá tzv. distanční výuka žáků naší školy.

V úterý 10. března kolem jedenácti hodin se školní chodby naplnily vzrušením z informace, že se školy zavírají. Někteří žáci na prvním stupni slzeli, jiní (převážně na druhém stupni) předváděli oslavné tance. My učitelé jsme v té době neměli ještě nejmenší tušení, co nás čeká.

Patřím k učitelům, kteří nebyli nikdy „donuceni“ zabývat se možnostmi vzdělávání na dálku. Za prvé jsem to zatím skutečně nikdy nepotřebovala, za druhé jsem se hájila (možná i omlouvala sama sebe) tím, že přece sociální interakci mezi žákem a učitelem nikdy nenahradí žádný, byť sebelepší, program. O to tvrdší ránu jsem však dostala. Hned v prvních dnech jsem totiž pochopila, že pouze „přes maily“ to ne-

půjde. Nejen, že by to bylo časově neúnosné, ale nebavilo by to mě, ani žáky.

Na(ne)štěstí patřím ke generaci, která už po večerech také brouzdá na sociálních sítích, a tak mě okamžitě začaly inspirovat tipy a návody mých kolegů, kteří jsou v oboru digitálních technologií mnohem dále. A světe div se, dnes už mám zavedených sedm Google Učeben, nahraných několik videí s vlastní tváří (zavzpomínala jsem na své sny

studovat na FAMU) a také se mi zdařily nějaké videokonference přes Google Meet i Zoom. Pro někoho naprosto běžné věci, přiznávám, ale pro mě to je další štafeta v rozběhnutém závodě. Především mnou jich samozřejmě zůstává ještě hodně, protože mi kolegové ze školy mě neustále inspirují dalšími znalostmi z online výuky, kdy jako maminka sleduji úžasná videa paní učitelky zaměřené pro prvňáčky, běžné také kolegyně používají namluvené prezentace pro starší žáky a spousta učitelů používá také Moodle, který mě jednou v budoucnu asi ještě čeká.

V distančním vzdělávání není všechno ideální, ani v Učebnách nepracují všichni žáci a zpětná vazba u některých drhne, upomínání je mnohem náročnější. Přesto jsem si jistá, že jsme s žáky navázali druh komunikace, který nás oboustranně obohatí. Učíme je nejen probírané téma, ale otevíráme jim svět počítače a internetu, do kterého někteří ještě nemuseli až tak moc vstoupit. Jako češtinářka jsem si také hned všimla, že mnozí žáci (bohužel i rodiče)

neuměli napsat například email s tím, že by pozdravili, uvedli důvod psaní, rozloučili se. Po měsíci mě ale těší, že u většiny žáků je tomu jinak. I toto je přece vzdělávání a podle mého názoru pro život ještě důležitější.

Naopak žáci inspirují zpětně nás. Nejen v ohledu digitální zdatnosti, kdy jsem skutečně hrdá na naše páťáky a jejich schopnost plnohodnotně v interaktivní Učebně pracovat, zatímco já v jejich věku ovládala tak maximálně psací stroj. Všimám si ale také, jak se u některých žáků změnil postoj k práci. Jsou typy žáků, a zřejmě jich není málo, kterým digitální způsob práce otevřel nové možnosti a celkově posílil chuť se vzdělávat. Neskutečně mě těší reakce rodičů, kteří vnímají tento posun u svých dětí.

Celkově mě tato situace nutí k zamyšlení nad otázkami, které jsem už mnohokrát slyšela od rodičů i dětí. Jak moc je důležitá osobnost učitele? Nestačila by distanční forma výuky? Jsem skálopevně přesvědčená, že ne, protože i dnes se ukazuje, že není distanční výuka jako

distanční výuka. I tu dobrou musí vždy někdo vést a jen interaktivní učebnice by nenahradily povzbuzení a podporu učitele. Zároveň ale připouštím svůj posun v myšlení, že reálný učitel ve třídě by se měl vždy držet spíše role jakéhosi průvodce a nechat žákům zažít tu zodpovědnost organizace své práce. Bývá to těžké, protože i přes dobré úmysly organizuje ve třídě mnohem víc vše učitel a na samostatnou iniciativu žáků se může zapomínat.

Nevím, jak dlouho bude toto náročné období ještě trvat, ale určitě vím, že nás všechny změní – doufejme, že k lepšímu. Učitelé jako já přijdou s novými znalostmi z oblasti digitálních technologií a žáci snad s dávkou větší samostatnosti a zodpovědnosti. Kde jinde tedy použít známé přísloví „Všechno zlé je pro něco dobré“, (pomiňme teď odvrácenou tvář náročnosti takovéto práce – domácnosti v chaosu, děti učitelů dělající opičky při videokonferenci a tak dál...o tom třeba příště).

Mgr. Dana Ježková
ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko

Online výuka s nejmenšími

Prožíváme dobu, ve které se těžko hledají pozitiva. Rodiče, učitelé a žáci byli ze dne na den hozeni do vody.

My dospělí jsme zvyklí pracovat v nenadálých situacích, pod tlakem a jsme dobří plavci. Rodiče díky svému přístupu a pracovnímu vytížení jsou dokonce plavci olympionici. Ale prvňáci? Ti si konečně zvykli na školní režim. Radovali se ze svých pokroků, smutnili z prázdnin a společného odloučení, těšili se do školy. Mají navíc za sebou jen 3 hodiny plaveckého výcviku!!! A tady je to pozitivum – MY PLAVEME! A neplaveme na místě, ale dopředu. My jedeme dál! A to díky tomu, že mají děti obětavé domácí trenéry, se kterými společně hodnotíme výkony, pokroky, obtíže a jsme v bližším kontaktu, než kdy dřív.

Učíme se online, učíme se na dálku, učíme se spolu! Obsah vzdělávání planujeme na týden dopředu. Žáci i rodiče s předstihem ví, co máme za týden zvládnout. K obsahu jim navíc

nabízím plaveckou desku a rukávky – ve formě výukových videí, které pro ně natáčím, abychom mohli pokračovat stylem, na který byli žáci zvyklí. Učení jsme přizpůsobili, a proto máme „jen“ 5x týdně hodinu českého jazyka, jednu hodinu pracujeme s pohádkou, čtyřikrát počítáme a taky jednou týdně myslíme na prvouku a oblíbenou angličtinu. Prožili jsme dokonce spolu i Aprílovou školu a hrdě jsme chodili po bytě s miskou (pardon s kšiltovkou) na hlavě.

Jako pozitivní na tomto způsobu výuky hodnotím, že jsou videa volně přístupná na naší internetové školičce, kde si je žáci mohou pustit kdykoliv. S rodiči si mohou sami naplánovat týden a rozvrhnout učivo podle svých možností a podle svého tempa. Žáci navíc pracují i doma čím dál více samostatně, během výukového videa si sami volí výukové strategie i tempo práce. Někteří si stopnou video, udělají cvičení a poté si je podle videa zkontrolují.

Vidí na obrazovce mě, já vidím je – prostřednictvím fotografií a videí, které mi rodiče pravidelně posílají. Zpětná vazba i to, že jsme v tak častém kontaktu, nás společně motivuje. Žáky k tomu, aby podali nejlepší výkon, mě k tomu, abych nechala ostých stranou a natáčela dál. Rodiče online výuku navíc zpestřují náměty a činnostmi, kterými dělají učení zábavné. Pokroky svých dětí pozorují z první řady a radují se z nich společně s nimi.

Milí rodiče, vám děkuji za spolupráci a vás, (mí) milí prvňáčci Struhlováčci, chválím do nebes a moc se těším, až nám zase bude do hodin zvonit. Až se vám rozzáří oči při společné práci, až budeme mít radost z maličkostí, které jsme předtím nevnímali. Těším se na vás.

Mgr. Veronika Celnarová
třídní učitelka 1. A třídy ZŠ a MŠ
Hranice, Struhlovsko

SPECIÁL: Učitelé v době koronavirové

Domácí školka

Hlavní myšlenka se zrodila v polovině března. Spontánně to vyplynulo z aktuální situace, kdy se začaly zavírat základní školy. Říkala jsem si, co bude, až se přeruší provoz mateřských škol? Velice dobře vím, jaké to je, když se děti vrátí do školky po delší době, například po prázdninách. To Vám pak sami rodiče řeknou, že už se těšili, kdy bude otevřená školka, protože si s dětmi nevěděli rady. A jak jsem předpokládala, tak se i stalo. Od 19.3. 2020, kdy došlo k přerušení provozu MŠ, byl již projekt naplánovaný a připravovala jsem první video. Nikdo nevíme, jak dlouho budou děti mimo školní kolektiv a své kamarády. Nechceme, aby děti ve svém úsilí polevily, a přejeme si, aby se stále vzdělávaly. Přes videa zprostředkovávám dětem aktivity, které se běžně odehrávají v MŠ. Věřím, že je spousta rodičů, kteří se svým dětem maximálně věnují, ale také vím, že si rodiče potřebují vyřídit home office a také si odpočinout. Děti se mohou pokaždé těšit na něco nového a zajímavého. Od pondělí do pátku se prolínají oblasti potřebné k celkovému rozvoji dětí předškolního věku. Mezi realizovanými činnostmi je cvičení, tancování, recitace nových a známých básniček, poslech četby pohádek a příběhů, výtvarná a pracovní činnost, hudební výchova, rozvoj školní zralosti, grafomotorické cviky, logopedická prevence, malé experimenty a převáž-

Martina Polláková, realizátorka projektu

ně hry (pohybové, námětové). Každý týden si mohou děti poslechnout četbu z dětských pohádkových knih. Pokud šim se dětem přiblížit krásu literárního projevu a oživit klasické lidové pohádky, na které se v dnešní době zapomíná. Spoustu říkanek a básniček si píšou sama nebo je autorkou moje maminka a teta se sestřenicí. Jako pomůcky k aktivitám využívám předměty, které jsou běžně v domácnostech. Na konci každého videa dětem prozradím, na co se mohou těšit následující den a co si případně mají připravit. Časy videí se pohybují od 20 do 30 minut. Stejně jako hlavní vzdělávací aktivita v MŠ. Děti dostávají každý týden malé úkoly,

kterými se mohou zabavit po skončení videí. Pokud se jedná o kresbu nebo malbu obrázků, rodiče dětí obrázky vyfotí a posílají na mail. Z obrázků vytvářím speciální obrázková videa. Jedná se o takový bonus. Cílem projektu DOMÁCÍ ŠKOLKA je, aby se v krizové situaci zabavilo co nejvíce dětí. Zároveň se i nadále vzdělávaly, měly pravidelný režim a postupně se učily plnit své povinnosti. Projekt je vhodný pro děti od 3 do 6 let, ale aktivity jsou blízké také dětem mladšího školního věku. Jelikož se nejedná o živé vysílání, mohou rodiče pustit videa dětem kdykoliv, kdy budou chtít. Vídeje jsou k odběru na www.youtube.com/c/meipart.

Původně jsem si myslela, že videa poslouží převážně dětem ze školky, ve které pracuji (MŠ Šromotova pastelka, Hranice), ale po zveřejnění prvního videa jsem věděla, že tomu tak nebude. Během prvního týdne, kdy bylo zveřejněno pět videí, mě kontaktovali rodiče z celé republiky a děkovali za DOMÁCÍ ŠKOLKU.

Kdyby mi někdo na začátku března řekl, že se má pedagogická činnost přenést do on-line nastavení a budu paní učitelkou většiny předškolních dětí z ČR, nevěřila bych. I přesto, že projekt DOMÁCÍ ŠKOLKA vzešel díky vyhlášení krizové situace, jsem ráda za to, že je, že se realizuje a je prospěšný.

Bc. Martina Polláková

Výukový program Včelka v drahotušské škole

K distančnímu vzdělávání prvňáčků v drahotušské škole využíváme již 6. týden výukový program Včelka. Tato aplikace nabízí přes 100 zábavných interaktivních cvičení v mnoha variacích určených pro trénink čtení jak při skupinové práci nebo k domácímu procvičování, tak pro práci žáků se speciálními vzdělávacími potřebami při hodinách pedagogické intervence.

Pedagog může operativně spustit cvičení na jakékoliv učivo, které právě dělá dětem problémy. Zároveň díky počítačové formě automaticky "ušíje" na míru vhodná cvičení pro daného žáka. K pozornosti dětí a chuti učit se jsou cvičení doplněna obrázky a zvuky. Za zvládnutí úkolů sbírají žáci ocenění a za "penízky" nakupují. To vše dohromady má obrovsky pozitivní (a měřitelný) efekt – Včelka žáky baví a dále motivuje k učení. Každý žák má v online výuce svůj profil a procvičuje individuálně. Včelka nabízí každý den vždy čerstvý a nový obsah z databáze čítající desetitisíce slov pro procvičování.

Za vše mluví kladné reference rodičů:

- Dceři se program moc líbí a užívá si ho jako zábavu. Já myslím, že ji to velmi posunulo dál. Ráda o něm budu referovat dál...
- Dnes po procvičování jsme usoudily, že Včelka nám moc pomohla. Dlouho se dcera trápila s rozlišováním b a d, teď už to jde

hladce. I blikající slova už nejsou problémem. Zkousíme i těžší úrovně. Teď bojujeme se střídáním slov :), ale to dáme.

- Včelka mi připadá, že je ušitá na míru, že ta obtížnost je akorát. Budeme dále procvičovat.

- Velmi kladně působí pochvala za splněný úkol. Syna baví doplňování písmenek a to je super. Rád za získané penízky bude je..... Jsme spokojeni.

- Do Včelky chodíme s radostí každý den. Děkujeme!

Mgr. Iveta Mertová, třídní učitelka 1.třídy

Tomášek ví, že Včelka frčí!

Výuka v době koronavirové

Dveře všech škol se 10. března nečekaně uzavřely. V podstatě jsme se s žáky nestihli ani rozloučit, a ne tak ještě se domluvit na nějakém systému výuky na dálku. Naštěstí žáci 5. – 7. ročníku měli všichni zřízeny Google účty a žákům 8. a 9. ročníků je pan učitel informatiky velmi rychle a pohotově zavedl. A protože my učitelé jsme učenliví, hned druhý den po uzavření škol jsme se společně naučili zadávat úkoly a studijní materiály žákům do on-line společného prostředí. Žáci tak najdou všechny důležité informace na jednom místě na webu školy. Naše digitální gramotnost se začala raketově rozvíjet.

A jak v současné době funguje učitel v distančním vzdělávání? Spoustu lidí si myslí, že už máme prázdniny a užíváme si volno. Ale opak je pravdou. Pracujeme na 150 %. Troufáme si tvrdit, že distanční výuka obnáší mnohem více práce než běžná výuka s žáky ve třídě. Mnoho učitelek má k tomu ještě děti školou povinné a samozřejmě manžela. Nevíme, co dřív, jestli hrát roli matky, kuchařky či učitelky. Kolikrát ani nevíme, kde nám hlava stojí.

Dopoledne se musíme věnovat svým dětem, učit se s nimi, pomáhat jim s úkoly. Je to dřina, protože se jim většinou vůbec nechce a zkouší různé obcházející taktiky. Co bychom teď dali za obědy ve školní jídelně. Zlaté naše kuchařky! To každodenní vaření ale zabere času. A co stále vymýšlet? V televizi říkali, že si lidé v době volna alespoň uklidí domácnost. To pro nás opravdu neplatí. Na to nám zbývá čas jen o víkendy a vzhledem k hezkému

počasí, se jdeme raději projít do přírody, zajezdit na kole a načerpat aspoň trochu energie ze sluníčka. Po obědě usedáme k počítači, kde zadáváme práci a úkoly svým žákům. Zpětně je pak musíme, po zaslání žákem, i zkontrolovat. Vše musíte projít, podotýkám, že každý odepisuje v jiném formátu – wordu, PDF, někdo posílá foto, jiný scan. Každému z nich je třeba odepsat, co se mu povedlo a kde naopak udělal chybu. Snažíme se zorientovat ve spoustě internetových stránek, on-line materiálech. Jsme velmi rádi, že některá vydavatelství a vzdělávací portály uvolnily své materiály, pro učitele a žáky po dobu uzavření škol, zdarma. V podstatě celý den jen průběžně přemýšlíme, jak s žáky co neefektivněji pracovat. Podotýkám, že většina učitelů se nenarodila jako ajťák a nemá doma žádný super výkonný počítač. Tato situace nás donutila svou digitální gramotnost přehodnotit a zlepšovat. Vzájemně si pomáháme, sdílíme své zkušenosti. Někteří kolegové natáčejí pro žáky výuková videa nebo se s nimi spojují online. Někteří vytváří komentované prezentace, kde žáci učitele sice nevidí, ale alespoň slyší výklad učiva. Jiní zase vyhledávají na internetu již hotová videa k dané problematice.

Mnoho žáků se už naučilo takto na dálku pracovat, opravdu se snaží a úkoly plní. Je to taková dobrá škola samostatnosti do života. Většina z nich pochopila, že nemají prázdniny. UVědomují si, že po návratu do lavic nabyté znalosti po nich budeme vyžadovat. Je tady ale i druhá skupina dětí, naštěstí

mnohem menší, se kterou je to složitější. Naše škola se snaží vycházet vstříc i rodinám, které nemají k dispozici počítač. Mohou si jej ve škole zapůjčit.

Distanční výuka nám učitelům přinesla rozhodně více práce, ale všechno zlé je k něčemu dobré. Zdokonalujeme se v digitální gramotnosti, osvojujeme si nové metody výuky a komunikace s žáky. Jsme si jisti, že některé nově získané dovednosti použijeme i v době, kdy školy budou otevřené. Holt moderní doba si žádá moderní přístup.

Myslím si, že i samotným žákům přinesla výuka na dálku mnoho nového. Mnozí z nich jsou experti na hraní her, tam jsou si stoprocentně jisti a vědí, co mají dělat, kde kliknout, co otevřít. Ale co běžná práce s počítačem? Naučili se napsat e-mail, přiložit k němu přílohu, využívat online výukové materiály k procvičování učiva, pracovat samostatně nebo s pomocí rodičů. Je pro ně moc důležité si účelně zorganizovat svůj čas, aby se jim dařilo plnit všechny úkoly, a to včas. A když se někdy nedaří? Není se čeho bát. My učitelé a doma rodiče jsou vždy ochotní dětem poradit a pomoci. Pro všechny je tato situace nová a náročnější.

Mnoho žáků nám napsalo, že už se těší zpátky do školy. Těší se na učitele a hlavně na své kamarády. Člověk je přece jenom tvorem společenským, to se nedá nic dělat. Máme to v genech. Ale i my, učitelé se na dětičky a „normální“ výuku také moc těšíme. Nevíme, kdy to bude, ale jsme si úplně jisti, že v našem školství nastane spousta změn.

Mgr. Lenka Šatánková

a Mgr. Eva Odstrčilová

ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko

Zase bude líp

Společně se členy pracovní skupiny Podnikavost a iniciativa, polytechnické vzdělávání, kariérové poradenství jsme pro pedagogy v rámci projektu MAP II připravili cyklus seminářů, praktických ukázek, jak učit pracovní vyučování, jak zapojit polytechnické znalosti a dovednosti do ostatních předmětů, jak založit pokusy v truhlíku apod. Tyto aktivity byly bohužel přesunuty do nového školního roku, a my věříme, že to všechno zvládneme dohnat. Klademe si otázky „jak dál“. Bohužel musíme počkat, až skončí karanténa, a jednotlivé aktivity bude možné znovu realizovat.

Ale učitelé a žáci nepřestávají pracovat. Učitelé zadávají úkoly, kontrolují, opravují a hodnotí společně s rodiči plnění úkolů. Novou roli zvládají velmi dobře, držíme jim palce, ať tento nepřijemný stav zvládnou. Stejně jako rodičům. Věřím, že společně to zvládneme, tak nashledanou v příštím školním roce.

Mgr. Mirek Wildner

vedoucí PS Podnikavost a iniciativa,
polytechnické vzdělávání, kariérové poradenství

Výuka na dálku – učení doma

Když vypukla epidemie v Číně, mnoho z nás se moc nebálo. Vždyť je to na druhé straně světa. Ale netrvalo dlouho a nemoc se začala šířit po Evropě. Jedním z omezujících opatření bylo uzavření škol a žáci se mají učit doma. Toto opatření přišlo tak rychle, že než jsme se nadáli, tak už jsme v tom litali. Žáci se radovali, že budou mít pohov, pro nás učitelé nastala otázka, jakým způsobem vzniklé problémy zvládnout. Při této příležitosti jsem si vzpomněl na australský seriál našeho mládí, Skippi, kde mladý hrdina dopoledne seděl doma u vysílačky, a tak vlastně probíhala jeho výuka. Jak jsme mu tehdy školou povinni záviděli. Nikdy jsem nevěřil tomu, že něco takového zažiji na vlastní kůži, i když z druhé strany barikády coby učitel. Zadávání úkolů se ze začátku neobešlo bez problémů. Zadávám úkolů moc, anebo málo. Naštěstí dobře funguje komunikace a spolupráce s rodiči. Tak jsem se dozvěděl, že mám zvolnit, děti toho mají hodně. I když se různé společnosti snaží učitelům i žákům pomoci v této těžké době různými programy a materiály, problémem je, že ne všichni žáci mají odpovídající techniku a dovednosti. Tak se všichni učíme za pochodu překonávat překážky. Už aby se situace normalizovala a my mohli vyučovat ve škole. Je to zajímavá zkušenost pro nás všechny, možná se tomu po letech pokud vše dobře dopadne zamějeme. V současnosti mi ale do smíchu moc není. Snad bude lépe.

Mgr. Zdeněk Šrámek

člen PS Podnikavost a iniciativa,
polytechnické vzdělávání, kariérové poradenství

ERASMUS+ na ZŠ Struhlovsko

Koronavirová pandemie znamená nejen uzavření škol a razantní změnu ve způsobu výuky, ale i zrušení či výrazná omezení v realizaci všech ostatních aktivit škol. Ne jinak tomu je i v případě realizace projektů v rámci programu ERASMUS+. Právě koncem března se měla stát naše škola hostitelem druhého setkání krátkodobých vzdělávacích aktivit s velikonoční tematikou v rámci našeho současného projektu „Bon Appétit, Europe!“. Vše bylo naplánováno, připraveno a ... přišel COVID-19 a uzavření hranic. Naše setkání tak muselo být odloženo, a tak je čas na ohlédnutí, na bilancování. Pomalu totiž končí další projektové období programů mezinárodní spolupráce škol, které probíhalo v letech 2014 až 2020 pod názvem ERASMUS+ a to, jak se budou realizovat partnerství škol v budoucnu, zatím není známo.

Lze s potěšením konstatovat, že naše škola byla ve svém snažení o získávání finančních prostředků na realizaci projektů a mobility žáků i pedagogů hodně aktivní a hlavně velice úspěšná. Po prvních zkušenostech získaných ještě v předchůdci současného programu ERASMUS+, v programu s názvem COMENIUS, jsme skočili rovnýma no-

hama do realizace projektů v navazujícím programu ERASMUS+. Od roku 2014 do současnosti jsme nebyli ani jeden školní rok bez zahraničních výjezdů a projektových aktivit a zapojili jsme se do realizace pěti dvou či tříletých projektů strategického partnerství škol v Evropě.

Na realizaci projektů, všech v rámci nich uskutečněných mobilit a naplnění jejich aktivit a vytyčených cílů, jsme získali celkem 126 647 EURO, což představuje při současném kurzu téměř 3,5 milionů Kč. Spolupracovali jsme s partnerskými školami z Finska, Španělska, Francie, Velké Británie, Polska, Turecka, Řecka, Itálie, Rumunska, Bulharska, Portugalska či Chorvatska. Uskutečněné mobility přinesly řadě žáků a pedagogů krásné zážitky, nová přátelství, a především spoustu neocenitelných osobních i profesních zkušeností. Perličkou na dortu pak mezi doprovodnými aktivitami projektů byla i možnost návštěvy nejznámějších míst takových evropských metropolí, jakými jsou Londýn, Paříž, Madrid, Barcelona, Istanbul, Atény, Helsinky, Sofie, Varšava a další.

Společným cílem všech projektových činností a aktivit je podpora škol

v rozvoji a posílení spolupráce, zvýšení jejich schopnosti zapojit se do spolupráce na mezinárodní úrovni, předávání nebo zavádění inovativních postupů a zavádění společných iniciativ na podporu spolupráce, vzájemného učení a výměny zkušeností na evropské úrovni, srovnání našich metod výuky s nejnovějšími trendy v oblasti vzdělávání v zahraničí. Hlavním cílem je umožnit zapojeným školám na nadnárodní úrovni rozvíjet a posilovat možnosti sdílení a porovnávání myšlenek a nápadů a prostřednictvím moderních metod zvýšit zájem o výuku a podpořit učení se cizím jazykům. Neopomenutelným je také přínos v oblasti mobilit pro žáky a pedagogy a příležitosti pro osobní rozvoj v kombinaci fyzické výměny zkušeností s virtuální spoluprací prostřednictvím digitálních technologií.

Naším prvním „erasmáckým“ počinem byl projekt s názvem „Maths is everywhere – Mathematical journey through Europe“. Hlavní myšlenka projektu spočívala ve snaze hledat a ověřovat způsoby a možnosti, jak se učit matematiku ze života kolem nás. Hledat nové způsoby motivace k výuce matematiky plynoucí z její přirozené

S Erasmem v Londýně

potřeby v každodenním životě, v běžných lidských činnostech a aktivitách. Objevovat matematiku v historii, výtvarném umění a tradiční řemeslné výrobě, architektuře, tělesné výchově a sportu, hudbě a divadelním umění, přírodních vědách.

Cílem projektu „3, 2, 1, ... ACTION!“ byla podpora emocionální, kreativní a jazykové schopnosti žáků především prostřednictvím divadla, hudby a výtvarného umění. Vrcholem aktivit bylo společné divadelní představení pohádkové hry Cinderella (<https://youtu.be/K6pIRV5KAHM>).

Na počátku úvah o realizaci projektu „112: Can I help you?“ byla jednoduchá otázka: „Co můžeš udělat, zatímco čekáš na záchrannou službu?“ A následovaly otázky další: „Jak dlouho trvá příjezd záchranné služby v závislosti na tvé zeměpisné poloze? Jsou šance na přežití v případě života ohrožujícího stavu stejné podle toho, kde bydlíme (na venkově, ve velkém městě, v hlavním městě)? Jaké úkoly mají záchranáři? Existují standardní evropské osnovy pro kurzy první pomoci? Jak jsou kurzy první pomoci poskytovány obyvatelům a dětem v různých evropských zemích? A co evropská tísňová linka 112? Funguje všude? Neexistují hluchá místa?“ Projekt hledal a našel na tyto otázky odpově-

S Erasmem v Aténách

di. Navíc u účastníků vedl ke zlepšení znalostí v poskytování první pomoci, rozvíjení dovedností práce s ICT, uvědomění si potřeby domluvit se a být tak schopen mluvit alespoň jedním cizím jazykem. Výstupem projektových činností a aktivit jsou edukační videa s tematikou poskytování první pomoci a volání na tísňovou linku „112“ a plakáty/letáčky v angličtině i češtině s QR kódy odkazujícími na tato videa (<https://www.youtube.com/channel/UCGXhD-xn-vDO4NELBQSw4mQ/videos>).

Podpora vzdělávacího konceptu STEAM, který přibližuje výuku reálnému životu, propojuje předměty a podporuje zvědavé myšlení, týmovou spolupráci a snahu logicky nacházet řešení, stojí za vznikem dalšího projektu „Full STEAM ahead, Europe!“. Vzdělávací koncept STEAM je založený

na propojení vzdělávání v oborech přírodní vědy (Science), technika (Technology) a technologie (Engineering), umění (Art) a matematika (Mathematics). Cílem je zavádění inovativních postupů do výuky v digitální éře a podpora získávání nových dovedností a klíčových schopností. Projekt provádí žáky vývojem pracovních a výrobních postupů a technologií od tradiční řemeslné výroby až po nejmodernější robotickou výrobu. Projektové aktivity tak propojují historické dědictví a moderní novinky.

Cílem projektu „Bon appétit, Europe!“ je poznávání gastronomie jako evropského kulturního dědictví a jeho zpřístupnění všem prostřednictvím digitálního obsahu, překonávajícího všechny existující sociální, kulturní a fyzické bariéry.

Realizace tak náročných projektů, jakými bezesporu projekty v rámci programu ERASMUS+ jsou, by nebyla vůbec myslitelná a možná bez obrovského pracovního nasazení, péle a snahy všech zúčastněných pedagogů a žáků, ale ani bez obdivuhodné ochoty a nezištné pomoci našich rodičů. Za to jim patří mé upřímné obrovské poděkování.

Za realizátory projektů ERASMUS+

Mgr. Radomír Macháň

ZŠ a MŠ Hranice, Struhlovsko

S Erasmem v Paříži

Vzpomínka na velmi milé setkání se zasloužilými učitelkami z mateřské školy

Nikdy nezapomenu na den 12.3.2020, kdy jsem se mohla sejít s paní učitelkou Marií Žabičkovou a Bedříškou Ripperovou. Jsem vděčná za to, že obě dámy s radostí přijaly mé pozvání a zavzpomínaly na své dětství, studentská léta a začátky pedagogické kariéry. V dnešní době se už často nestává, že by společně poseděly dvě až tři generace a popovídaly si. Bylo velmi milé, když se paní učitelky pro změnu ptaly mě, jak to aktuálně chodí v mateřské škole. Nezapomínejme na své starší kolegyně a kolegy. To, že jsou nyní v seniorském věku a mimo obor, neznamena, že si s nimi nemáme co říct. Překvapilo by Vás, jak může jedno společné setkání obohatit Vaši pedagogickou praxi. Mimo jiné na paní učitelku Žabičkovou mám velmi pěkné vzpomínky z dob, kdy mě učila v MŠ Pohádka v Hranicích. Patří mezi paní učitelky, na které se nezapomíná. Toto jsou jejich příběhy.

Paní učitelka Marie Žabičková
(rok narození 1941)

Mým rodným městem jsou Tršice. Když jsem se narodila, bylo mé mamince 40 let a tatínkovi 44 let. Počátky studia byly při základní osmileté škole (tehdy byl zrušen 9. ročník). Mezi mé oblíbené předměty patřil český jazyk a ruský jazyk. Mezi méně oblíbené patřila matematika a fyzika. S kamarádkou jsme si při studiu hodně pomáhaly s učivem. Já jsem vypracovávala český a ruský jazyk a kamarádka matematiku a fyziku. Radily jsme si, jak jen to bylo možné. Z tohoto důvodu jsem dala přednost Střední pedagogické škole místo Gymnázia. I když se vedení Městanské školy divilo mému rozhodnutí. Následovala tříletá Střední internátní škola a jeden rok souvislé praxe u zkušenější paní ředitelky mateřské školy. Většina mých spolužaček pocházela z pohraničí, ze Sudet. Tyto dívky nastoupily do školy ve 14 letech. Byly

velmi skromné. Jelikož přišly z velmi chudého prostředí, nasvědčovalo o tom i jejich oblečení. Do školy chodily oblečené do tepláků a hránkových punčoch. Díky docházce na Střední pedagogickou školu se z těchto šedých myšek staly opravdové slečny. Naučily se plést svetry, chodily do města a měly družbu, taneční s chlapci ze Střední průmyslové školy. Na pedagogickou praxi jsme chodily do určené mateřské školy. Nejprve jsme jako studentky měly náslechy, později řízení her, řízení odpoledních činností a až na závěr řízení zaměstnání. Po skončení studia jsem obdržela vysvědčení o maturitní zkoušce. Po několika pohovorech jsem byla kvalifikovaná učitelkou mateřské školy. Kraj mi jako první zaměstnání určil mateřskou školu v Bruntále. Můj první plat činil 830 korun. Stejnou částku pobírali také mí rodiče jako senioři. Bydlela jsem přímo ve škole, v jednom pokoji. Děvčata se na místě učitelky střídala po jednom roce. Teh-

MŠ Králova 1965

Marie Žabičková (vlevo) Bedřiška Ripperová (vpravo)

dy jsem měla sedmnáct let. Na pokoji jsem byla sama, a když školnice odešla, hodně jsem se bála.

1.

Nehodilo se nikam chodit. Dělníci, kteří vykonávali pošťácké práce, byli velmi sprostí a scházeli se ve skupinkách. Byli to převážně prostí Řekové, Rumuni a Romové. Když jsem se odvažila vyjít, šla jsem jen do kina a hned na pokoj. Paní ředitelkou MŠ v Bruntále byla tehdy manželka velitele posádky. V pohraničí jsem byla čtyři roky. Pak mě cesta zavedla do Dvorců. Zrovna se v mateřské škole otvíralo druhé oddělení. V MŠ jsem měla jen jednu kolegyni. Po roce pedagogické činnosti ve Dvorcích jsme obě nastoupily jako ředitelky. Kolegyně do Světlé hory a já do Křišťanovic. Každý den jsem jezdila opavským autobusem a pak šla ještě 3 km do práce. Pod mostem jsem si nechávala v pytlíku šedé přezůvky. Přiznám se, že nepatřily mezi mou oblíbenou obuv. Při každé cestě domů jsem se vždy přezula do lodiček a do Olomouce jsem jela jako slečna. Po dvou letech v Křišťanovicích jsem si požádala na Olomouckém okrese o změnu výkonu práce, abych byla doma a na blízku svým rodičům. Z Křišťanovic mi zůstaly pěkné vzpomínky na lidi, které jsem měla kolem sebe. Dostala jsem se do Pasek, kde jsem se i vdala. Z tzv. útulku jsme v Pasekách udělali celodenní zařízení pro děti od 3 do 6 let. Pokaždé muselo být v MŠ zapsáno 30 dětí. Pokud tomu tak nebylo, musela

jsem jako ředitelka přijmout dvouleté děti. Jednalo se tedy o dvě heterogenní třídy. Bylo to celkem fajn. Mateřská škola na vesnici má své výhody. Přijímaly se všechny děti. Nebyla daná nějaká specifická kritéria. V MŠ jsme jako pedagogové chodili ve svém oblečení, které jsme si šili (přešivali jsme staré hadry). Tehdy nebylo nic k sehnání. Rodiče dětí neplatili školné. Platili jen částku 2,- denně za oběd. V letech 1961-1962 museli rodiče dětí vyplňovat dokumenty k potvrzení svého příjmu, a to se částka za oběd zvýšila až na 4,-. V mateřské škole mohly učit také nekvalifikované osoby, ale neměly takový plat jako kvalifikované učitelky. Plat se stanovoval podle platových tabulek. Nejprve byl platový postup po třech letech a poté po pěti letech. Jako ředitelky MŠ jsme měly příplatek ve výši 150,- za jedno oddělení a 300,- za dvě oddělení. Pracovní doba učitelek MŠ byla 6 hodin denně. Ředitelky měly nejprve úvazek 24 hodin přímé práce u dětí a poté úvazek 21 hodin. Jesličky tehdy bývaly jen ve velkých městech.

Paní učitelka Bedřiška Ripperová (rok narození 1933)

Maminka mi zemřela devět dní po mém narození. Vychovávaly mě tety v Moštěnicích u Přerova. Spolu se starším bratrem jsem začala v 6 letech chodit do školy v Dolním Újezdě. Do školy jsme chodili jako sirotci. Po čtyřleté Obecní škole jsem nastou-

pila do Měšťanské školy. V období války jsme museli do tzv. měšťanky vykonávat zkoušky. Hitler nás chtěl takříkajíc převychovat. Z původního počtu 22 dětí nás po 4. ročníku zbylo jen čtyři. Ostatní děti zkoušku nesplnili. Tehdy byla jen jedna třída v Lipníku nad Bečvou z celého okolí. Můj o dva roky starší bratr se do školy také dostal. Velké díky tehdy patřilo tetám, které nás neustále vedly k učení.

2.

Po studiu na Měšťanské škole v Lipníku, jsem nastoupila na Výchovnou školu, poté na Pedagogickou školu v Přerově. Na pedagogické škole nás učili všichni učitelé z Gymnázia. Učivo bylo totožné jako na Gymnáziu jen s výjimkou specializací ve výchově. Spolu s mými spolužačkami jsme byly teprve druhý ročník Pedagogického gymnázia pro učitelky mateřských škol, který tehdy vyšel. Na praxi jsme chodili do cvičné mateřské školy. V roce 1952 jsme se dostali do pohraničí. V Přerově zůstaly jen kamarádky, které byly v oddíle a závodily na lodích. Do pohraničí nás odešlo celkem 33 studentek. Říkali nám, jestli nenastoupíte, tak Vás tam odvedeme v řetízkách. Bohužel jsme jako studentky neměly na výběr. Tehdy jsem měla nastoupit do Skaličky v okrese Zábřeh. Za což jsem byla ráda, protože ostatní holky nastupovaly do Jeseníku, Bruntálu, Vidnavy, Uničova a Šumperku. Ráda cestuji a poznávám nová místa. Jenže jsem se ve Skaličce moc dlouho neo-

MŠ Pohádka Hranice 1991

hřála. V mateřské škole sice pracovala nekvalifikovaná paní učitelka, ale byla místní, a tak jsem dostala papír s nástupem do Dolního Hynčína. Tam bylo krásně. Sáňkovala jsem s dětmi od listopadu až do března. Přišla jsem do sto-

doly, kde byla jedna místnost k bydlení. Zatápěla jsem si sama, ale zima byla tak velká, že do rána zamrzla voda v kýblu, kterou jsem měla na hygienu a na záchod jsem chodila ven. Naštěstí si mě oblíbil pan Nadlesní, který se

svou ženou neměl děti, a tak jsem byla u nich jako doma. Po čase došlo na snížení počtu dětí v obci, a tak bylo nařízeno, že se o ně postarají pěstounky. Pro mě, jako kvalifikovanou učitelku, už neměli místo. V Dolním Hynčíně

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA
PEDAGOGICKÁ ŠKOLA pro vzdělání učitelek mateřských škol v Přerově

Číslo: 32

VYSVĚDČENÍ O MATURITNÍ ZKOUŠCE

Marie Mičulková,
narozeni dne 6. května 1941 v Olomouci
v kraji Olomouckém, studovala od škol. roku 1955/56
na pedagogické škole pro vzdělání učitelek mateřských škol
v Přerově,

kde ve školním roce 1957/1958 studium dokončila. Podrobila se maturitní zkoušce podle výnosu ministerstva školství ze dne 18. ledna 1954, č. 1530/54-T/1 (Věstník ministerstva školství 1954, strana 27).

Maturitní zkoušku konala

z jazyka českého	s prospěchem	výborným
z jazyka ruského	s prospěchem	výborným
z pedagogiky	s prospěchem	výborným
z biologie	s prospěchem	výborným

Podle celkového výsledku maturitní zkoušky
prospěla s vyznamenáním

v Přerově 12. června 1958.

H. Fugarová
předseda komise

Antonín Gorník
ředitel školy

Alena Hladká
ředitel školy

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA
PEDAGOGICKÁ ŠKOLA pro vzdělání učitelek mateřských škol v Přerově

Číslo: 30

VYSVĚDČENÍ ZPŮSOBILOSTI
k vyučování na mateřských školách

Marie Mičulková,
narozeni dne 6. května 1941 v Olomouci
v kraji Olomouckém, studovala od škol. roku 1955/56
na pedagogické škole pro vzdělání učitelek mateřských škol
v Přerově,

kde ve školním roce 1957/1958 studium dokončila a podrobila se dne 12. června 1958
maturitní zkoušce, při níž prospěla s vyznamenáním.

Podle ustanovení § 7, odstavce 2 školského zákona vykonala s úspěchem jednoletou řízenou praxi na mateřské škole v Bruntě

a splnila podmínky o jednoleté řízené praxi stanovené výnosem ministerstva školství ze dne 12. června 1953, *poč. AI-040.1-2/16-53.*

Na základě toho se prohlašuje způsobilou k vyučování na mateřských školách.

v Přerově dne 9. července 1958.

X. Janek Hamelík
ředitel

Marie Procházková
zástupce ředitele

Vysvědčení o maturitní zkoušce a vysvědčení způsobilosti k vyučování na mateřských školách Marie Mičulkové-Žabičkové

jsem pracovala jeden rok, než mě opět přeložili. V roce 1952 mě vlak zavezl do Kamenné. Trať Šumperk – Olomouc. V Kamenné jsem bydlela s mojí kolegyní u pana řídícího v soukromém pokoji. Největší naší společnou zálibou bylo lyžování. Lyže mi vyrobil místní stolař. Jednou se nám stala velmi nepříjemná situace. Po lyžování jsme si v pokoji natáhli provázek nad kamny, abychom si usušili mokré boty a kalhoty, ale to jsme netušili, že oblečení začne hořet. Přijeli dokonce i hasiči, ale naštěstí se nic vážného nestalo. Později se z jedné vilky udělala školka, tak jsme se přestěhovali do podkroví. S kolegyní jsme měli spoustu nápadníků, ale byli to jen kamarádi. Jelikož v této době bývávaly tuhé zimy, dostala jsem hnisavou angínu a skončila v nemocnici v Šum-

perku. Shodou náhod paní doktorka z nemocnice pocházela z Přerova. Byla tak hodná, že mi napsala dobropis a já si mohla požádat o přeložení na jiné místo. Tehdy mě lákalo okolí Gottwaldova, nyní Zlína. Moje druhá maminka se vydala na okres. To byl ještě okres Hranice a sídlil v zámku. Mamince se podařilo vše úspěšně vyřídit a mohla jsem nastoupit do Opatovic. Ovšem současně se mnou se do Opatovic hlásila ještě jedna paní učitelka z Národní školy. I přesto, že nebyla kvalifikovaná pro práci v MŠ, byla do Opatovic přijata a já získala funkci v Bělotině. Tam jsem potkala svého nastávajícího muže. V Bělotině jsem strávila 21 let, než jsem se s manželem odstěhovala do Hranic. Rok jsem pracovala na Struhlovsku a pak mi inspektorka doporučila práci

ředitelky v Ústí, kde jsem vydržela až do důchodu.

3.

Společné shrnutí paní učitelek:

Měly jsme pěkný vztah k dětem. Každé dítě bylo bráno jako individualita. Teď je ale jiná doba. Volnost je pěkná, ale odsud posud. Musí být nastavená pravidla.

Společné přání pro všechny paní učitelky ze školky:

Mějte se dobře, vydržte ve své práci a snažte se dětem předat ty nejzákladnější dovednosti, mezi které patří převážně sebeobsluha.

Vypracovala:

Bc. Martina Polláková

vedoucí PS

Předškolní vzdělávání a péče

Mateřská škola Všechnovice

Je to až neuvěřitelné, ale již třetím rokem sídlí mateřská škola v nově zrekonstruovaných prostorách základní školy. Během té doby se stihla školka dobře zabydlet a vychytat veškeré mouchy.

Ve školce jsou dvě oddělení. PASTELKY, které navštěvují děti ve věku 2,5 až 4 roky a MOTÝLČI, kam chodí většinou děti pětileté a předškoláci. Celkem se dětem věnují čtyři učitelky a jedna chůva.

Díky spolku SOVIČEK (klub rodičů dětí z MŠ) mají děti neustále nové a kvalitní hračky a průběžně se dokupuje také kvalitní didaktický materiál. Děti jezdí na výlety, do divadla a na různá představení. Tyto aktivity jsou financovány právě tímto spolkem. Moc povedená exkurze byla v říjnu do svíčkárný Rodos v Olomouci. Děti si samy vyrobily svíčku, mýdlo i sůl do koupele. Z výletu byly velmi nadšené. Velkým zážitkem byl i výlet do divadla v Ostravě. Hned po příjezdu na děti čekalo u autobusu milé překvapení v podobě pohádkové postavičky Mickey Mouse. Tato oblíbená pohádková postava nás doprovázela po celou dobu pobytu v divadle.

Děti nejezdí jen po výletech. V rámci projektu „celé Česko čte dětem“ vytvořily paní učitelky program „Velcí čtou malým“. Jednou za 14 dní přichází na návštěvu děti z druhé třídy a svým menším kamarádům čtou a hrají klasické a jednoduché pohádky. Společně pak vypracovávají jednoduché úkoly na danou pohádku. Novinkou letošního roku je pravidelný kroužek MUZIKOTERAPIE. Další novinkou letošního roku je i výuka na hudební nástroj, kterou zajišťuje ZUŠ v Hranicích. Každý čtvrtek mají předškoláci hudební nauku a hru na flétnu.

Předškoláci pravidelně navštěvují knihovnu, kde jim paní knihovnice nejen čte, ale pomalu je učí orientovat se ve světě knih. Oblíbenou akcí předškoláků je pyžamkování v knihovně. Místo poledního spánku tráví větší děti v pyžamu čas v knihovně a vypracovávají jednoduché úkoly. Oblíbené je i autorské čtení se známými spisovatelkami dětské literatury (paní spisovatelkou Rožnovskou a Pospíšilovou). Velkým přínosem pro všechny děti jsou logopedické chvíle během dne ve školce. Hravým způsobem u dětí rozvíjíme a zkrvalitňujeme jejich řeč. Předškoláci pravidelně každé úterý navštěvují výuku angličtiny, kterou vede aprobovaná učitelka.

Kromě čerstvých novinek nabízíme už dobře zavedený a zaběhnutý program. Od září do listopadu jezdí děti na plavecký výcvik na plovárnu do Hranic. V lednu děti lyžovaly pod vedením zkušených lyžařských instruktorů z lyžařské školy

MŠ Všechnovice

„Eskimák“. Po lyžařském kurzu začaly děti s lekcemi bruslení ve Valašském Meziříčí.

A více jsme toho letos už bohužel nestihli. Školky se uzavřely. Budeme doufat, že se brzy otevrou a děti si naplno užijí ještě spoustu akcí, které jsou pro ně připraveny, jako například Maturita malého předškoláka a tradiční rozloučení s předškoláky.

Ze všeho nejvíc se ale těšíme, až si zase společně pohrajeme.

Bc. Jana Žejdlíková
učitelka MŠ Všechnovice

Projektování v mateřské škole

O zavedení projektové metody do pedagogické praxe se zasloužil profesor Kolumbijské univerzity v New Yorku William Heard Killpatrick (1871-1965) svým článkem „The Project Method“ (1918). Projekt v pedagogické terminologii chápeme jako smysluplnou, vnitřně propojenou koncentraci učiva kolem ústředního motivu, jádra nebo základní ideje. Důležitým předpokladem efektivního řízení je znalost zásad projektování. Projekt vychází z programových principů, zásad a metod. Stanovuje pravidla spolupráce i podmínky, za kterých se má program uskutečňovat, představuje rizika a odpovědnost účastníků. Projektová metoda v předškolním vzdělávání by měla navozovat cílenou vzdělávací činnost. Činnost promyšlenou a organizovanou, teoretickou i praktickou, která odpovídá potřebám dětí předškolního věku a rozhodnutí pedagoga. Činnost, která umožní aktivní účast a prožitek dětí. Právě v mateřské škole, kdy jsou děti ve věku aktivního poznávání a objevování prostřednictvím hry, je nejpriznivější a nejpřirozenější příležitost rozvíjet takové činnosti, ve kterých se

skloubí praktické ukázky a experimenty. Projekt by měl směřovat činnosti k praktickému životu, měl by umožnit aktivní zapojení dětí v procesu činnosti, reagovat na aktuální situaci, měl by brát ohled na rozvoj sociálních vlastností jedince a týmové práce. Projekt by měl ve svých zásadách reflektovat integraci, kterou je propojení se širším okolím (škola, rodina, povolání rodičů, projekt více škol, aj.), celostní učení, vnímání všemi smysly včetně emočního prožívání, propojení původní zkušenosti s novým poznáním, kooperaci dětí ve společné činnosti, kooperaci dětí a pedagogů i dalších aktérů projektu. Projekt učí děti samostatně se rozhodovat, formulovat a řešit problémy, hledat informace, plánovat činnosti, vzájemně komunikovat a spolupracovat. Projekt podněcuje děti k tvořivosti a k rozvoji fantazie. Projekt má motivační sílu a mravní dimenzi (vnitřní kázeň, odpovědnost, toleranci). Pedagog má v projektu pozměněnou roli, pomáhá dětem v roli konzultanta a podporuje jejich úsilí k vyřešení problémů. Jedná se o tzv. úkol, který vyžaduje iniciativu, kreati-

vitu a organizační dovednosti. Hlavními znaky projektu jsou jednoznačnost, přiměřenost a kontrolovatelnost. Cíle vůči dítěti vychází z roviny kognitivní a myšlenkově operační, volní (samostatně se rozhodovat, zdárně ukončit činnost), sociální a emoční (navazovat komunikaci, pomoci kamarádovi), psychomotorické a somaticko-pohybové, afektivní a axiologické (vytváření hodnotové orientace). Při výběru tématu projektu musí pedagog myslet na to, aby bylo téma přiměřené věku, možnostem a individuálním zvláštěm dětí, jejich dosavadních vědomostem a dovednostem. Při samotné tvorbě projektu pedagog nejprve zachytí všechny své myšlenky, roztřídí je do fáze motivace, obsahu a organizace. Dále vše zredukuje vzhledem k času a podmínkám a na závěr vytvoří plán projektu, podle kterého se bude řídit a postupovat. Jakmile pedagog projekt naplánuje a uskuteční, nesmí zapomenout na vyhodnocení výsledků a celkovou evaluaci.

Bc. Martina Polláková
vedoucí PS

Předškolní vzdělávání a péče

Canisterapie v MŠ Šromotova pastelka Hranice

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

H R A N I C K O

Zpravodaj MAS Hranicko z. s. k projektu Místní akční plán rozvoje vzdělávání pro území SO ORP Hranice II
2/2020, květen 2020, vydala MAS Hranicko z. s., Tř. 1. máje 328, 753 01 Hranice

Kontakt: Mgr. Vladislava Závrská, Ph.D., tel.: 731 523 477, e-mail: v.zavrska@regionhranicko.cz, www.regionhranicko.cz/map
Registrační číslo projektu CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/0009162

Grafická úprava: www.tichy-typ.cz